

РЕШЕНИЕ

№ 24917

гр. София, 26.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9692** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 2756 от 12.06.2024 г., постановено по НАХД № 3010/2024 г., Софийският районен съд е отменил Наказателно постановление /НП/ № 24-7332-011127/14.06.2024 г., издадено от Началник група в отдел "ПП" при СДВР, с което на П. Е. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена в срок чрез пълномощника си юк.Г., обжалва същото. В касационната жалба се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. Подателят ѝ се оплаква, че първоинстанционният съд неправилно е установил фактическата обстановка. Отрича тезата на СРС за липса в НП на обстоятелствата, при което е извършено нарушението. Моли касационния съд да отмени съдебното решение и да реши спора с потвърждаване на оспореното НП. В с.з. касаторът чрез процесуалния си представител юк.М. поддържа касационната жалба, моли за отмяна на съдебния акт и за присъждане в полза на касатора на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба П. Е. К. в с.з. се явява, като изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Твърди, че е бил напълно невинен.

Представителят на СГП моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна поради следните съображения :

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

СРС е бил сезиран с жалба против НП № 24-7332-011127/14.06.2024 г. на Началник група в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.ГА, № 917285/15.05.2024 г., съставен от м.автоконтрольор при наказващия орган. Обективизираните в акта констатации се свеждат до това, че на 15.05.2024 г., около 17:08 ч П. Е. К. е управлявал лек автомобил С. И., рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Л. Ц., в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], и на около 50 м след кръстовището с [улица], поради движение с несъобразена скорост и с интензивността на движението (интензивен трафик), самокатастрофира в бордюр и метална предпазна ограда от дясно на пътя, след което се удря в дърво извън платното за движение. ПТП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил оспореното административно наказание на основание чл.179, ал.2, предл.1 ЗДвП.

В производството пред първата инстанция са изслушани показанията на свидетеля - актосъставител, приети са писмени доказателства: заповеди за компетентност, скица на ПТП, декларация от водача, протокол за ПТП, Справка-картон на водача. За да отмени обжалваното НП, районният съд е приел, че същото е издадено от компетентен наказващ орган, но в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, накърнили правото на защита на административнонаказаното лице. Съдът е приел, че изложените в НП обстоятелства не се подкрепят от събраните по делото доказателства, а нарушението не е описано ясно и в пълнота. В тази връзка е посочил, че не е доказано настъпилото ПТП да се е дължало на движение с несъобразена скорост, като същата не е описана.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС по компетентността на актосъставителя и на наказващия орган, поради което същите не следва да бъдат преповтаряни.

Съдебното решение обаче е постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Целият събран по делото доказателствен материал води до еднопосочния извод, че ответникът по касация е извършил вмененото му във вина административно нарушение. Констатираното нарушение е подведено под санкционната норма на чл.179, ал.2, предл.1 ЗДвП, която предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който поради движение с несъобразена скорост причини пътнотранспортно произшествие. В разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП е въведено задължение за водачите на ППС при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните

условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. От съществено значение в случая е правилото на чл.20, ал.2, изр.второ от закона, според което водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съгласно Решение от 27.12.2018 г. на ВКС по н.д. № 613/2018 г., опасността за движението възниква тогава, когато водачът на ППС има обективна възможност и е длъжен да я възприеме и съответно да реагира съобразно с предписанията на закона за нейното избягване. Скоростта на движение на автомобила на ответника по касация не е била от естество да позволи спиране с оглед предотвратяване на ПТП. Това е безспорно установено посредством настъпилия в случая резултат, изразяващ се в удар в метална ограда и в дърво извън платното за движение.

Не са налице разминавания във фактическата обстановка по случая, в степен, която да е дотам съществена, че да предизвика отмяна на издадения административнонаказателен акт, както погрешно е приел първоинстанционният съд. В декларацията, която саморъчно е попълнил на датата на инцидента, санкционираният водач е изтъкнал, че е бил засечен от друго МПС. Дори тази негова теза да се приеме за вярна, индиции за което се намират в съставената от актосъставителя скица на ПТП, това не отрича изложеното в НП обстоятелство, че скоростта на движение на самокатастрофиралия автомобил не е била съобразена с конкретната пътна обстановка (натоварен трафик), описана в постановлението. От съставената схема, инкорпорирана в протокола за ПТП от 15.05.2024 г., се вижда изминатият път на автомобила до удара му в дървото. В същия протокол са описани и пораженията по автомобила, възприети от контролния орган, а те никак не са малки (по капак, броня, фарове, калници, течове от ходовата част), наред с тях и поражения на метален парапет в продължение на 15 метра, които сочат, че скоростта на автомобила не е била съобразена с обстановката по пътя и не му е позволила да избегне загубата на контрол върху МПС и излизане от пътя. Тези именно обстоятелства доказват нарушението по безспорен начин. Ето защо не може да бъде споделена отменителната мотивировка на районния съд, не описанието на административното нарушение в НП не се подкрепя от събраните по делото доказателства.

Следва да се има предвид правилото на чл.189, ал.2 ЗДвП, според което редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Законовата норма размества доказателствената тежест и съгласно нея административнонаказаното лице следва да обори фактическите констатации на АУАН. След като жалбоподателят не е сторил това, районният съд е следвало да приеме, че констатациите на актосъставителя са верни и правилни.

В цитираната норма на чл.179, ал.2 ЗДвП се предвижда налагане на административно наказание глоба в размер 200 лв. Тази нормативна разпоредба е правилно приложена от наказващия орган в издаденото постановление.

При съставяне на АУАН и при издаване на НП са спазени административно-производствените правила на ЗАНН. Обжалваното наказателно постановление е законосъобразно.

Като е достигнал до различен правен извод и го е отменил, районният съд е постановил неправилен съдебен акт, който подлежи на отмяна и тъй като делото е

изяснено от фактическа страна, спорът следва да бъде решен с потвърждаване на оспореното НП № 24-7332-011127/14.06.2024 г. на Началник група в отдел "ПП" при СДВР.

Предвид изложените съображения обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2756 от 12.06.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 3010/2024 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 24-7332-011127/14.06.2024 г., издадено от Началник група в отдел "ПП" при СДВР, с което на П. Е. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за извършено нарушение по чл.20, ал.2 от Закона за движение по пътищата, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл.179, ал.2, предл.1 от същия закон.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.